

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **T. K.**, nar. X,
st. přísl. X
pobytem v X

zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 11. 1. 2019, č. j. OAM-975/ZA-ZA11-P06-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2019, č. j. OAM-975/ZA-ZA11-P06-2018,
se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl tak, že řízení o udělení mezinárodní ochrany postupem dle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 25 písm. j) zákona o azylu, a tudíž nemělo být řízení zastaveno. Rovněž namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
3. Žalobkyně své námitky konkretizovala tak, že pobytové středisko opustila na základě řádně schválené propustky, tj. povolení k opuštění pobytového střediska na dobu více než 15 dnů. Platnost propustky byla do 18. 12. 2018. Ze samotné skutečnosti, že žalobkyně nedodržela schválenou délku opuštění pobytového střediska pak nelze dovozovat naplnění podmínky, že není známo místo jejího pobytu. V rámci vyřizování propustky pak žalobkyně uvedla adresu, na které se bude zdržovat (X). Na uvedené adrese má doposud na poštovní schránce uvedeno svoje jméno. Žalovaný však neučinil žádné kroky ve snaze kontaktovat žalobkyni na uvedené adrese, ačkoliv mu tato byla známa. V takovém případě však není možné tvrdit, že místo jejího pobytu nelze zjistit (odkázala zde na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 1. 2018, č.j. 61 Az 16/2017-71 a ze dne 15.8. 2018, č.j. 62 Az 19/2018-42). Žalobkyně se přitom dne 14. 1. 2019 vrátila do PoS Zastávka u Brna a rozhodnutí žalované ji bylo doručeno až dne 16. 1. 2019, tj. v době, kdy již byl její pobyt žalovanému bezpochyby znám. Rozhodnutí tedy nemělo být vůbec vydáno.
4. Z rozhodnutí žalovaného rovněž není zřejmé splnění další podmínky § 25 písm. j) zákona o azylu, tj. nemožnost rozhodnout na základě zjištěného stavu, a tudíž je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž nijak konkrétně neodůvodnil, co mu brání rozhodnout o její žádosti. V jejím případě se jedná o opakovanou žádost o mezinárodní ochranu a již poskytla údaje k podané žádosti. Pohovor se při opakované žádosti o mezinárodní ochranu zpravidla neprovádí a ani žalovaný neshledal potřebu jeho provedení, neboť pohovor s ní nebyl proveden ani po podání žádosti a ani nebyla k pohovoru předvolána. Žalovaný měl tedy dostatek informací, na základě kterých mohl posoudit přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění. Pokud se tak nestalo, měl žalovaný odůvodnit rozhodnutí o zastavení řízení tím,

jaké kroky měl v úmyslu v řízení provádět za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zdůvodnění, proč nemůže ve věci rozhodnout, v takové podobě, v jaké se vyskytuje v napadeném rozhodnutí, nelze považovat za dostačující pro účely aplikace § 25 písm. j) zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný především uvedl, že žalobkyně dne 19. 12. 2018 opustila bez povolení správního orgánu PoS Zastávka u Brna, čímž hrubě porušila povinnost, jež ji ukládá § 82 odst. 3 zákona o azylu. PoS opustila vědomě, neboť na základě její žádosti o povolení opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dnů bylo opuštění povoleno do dne 18. 12. 2018. Žalobkyně se opětovně vrátila do pobytového střediska až dne 14. 1. 2019, tj. již po vydaném rozhodnutí (žalovaný zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2004, č.j. 5 Azs 16/2004-53). Dle názoru žalovaného byla naplněna kumulativně i druhá podmínka k zastavení řízení, neboť žalovaný nemohl rozhodnout na základě dosud zjištěného stavu věci, který byl pro vydání meritorního rozhodnutí zcela nedostatečný.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.
7. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
8. Podle ust. § 82 odst. 1 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany je povinen písemně oznámit ministerstvu opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin. V oznámení žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvede adresu, kde se bude zdržovat, a délku pobytu mimo pobytové středisko. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 3 dny je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen písemně oznámit ministerstvu nejméně 24 hodin před odchodem z pobytového střediska. Podle odst. 2 téhož ustanovení žadatel o udělení mezinárodní ochrany hlášený k pobytu v pobytovém středisku může toto středisko opouštět na dobu nejdéle 15 dnů v kalendářním měsíci. Podle odst. 3 citovaného ustanovení ministerstvo může povolit opuštění pobytového střediska na další dny v kalendářním měsíci nad dobu stanovenou v odstavci 2, nebrání-li to řádnému provádění řízení ve věci mezinárodní ochrany, a pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že se na oznámené adrese bude zdržovat alespoň 15 dní.

9. Dle § 25 písm. j) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně požádala o povolení k opuštění pobytového střediska na dobu více jak 15 dnů dle § 82 odst. 3 zákona o azylu. Odchod byl dne 21. 11. 2018 a příchod měl být dne 18. 12. 2018. Jako adresa pobytu během opuštění střediska byla uvedena: X, X. Do PoS se pak žalobkyně vrátila až dne 14. 1. 2019. Napadené rozhodnutí je datováno dnem 11. 1. 2019, přičemž k jeho převzetí byla žalobkyně vyzvána dne 15. 1. 2019.
11. Soud k věci uvádí, že „ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu je třeba interpretovat restriktivně, neboť při jeho aplikaci vůbec nedochází k meritornímu posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy vydání rozhodnutí ve věci samé. Účelem zmíněného ustanovení je toliko zamezit vedení dalšího řízení o žádosti v situaci, kdy je žadatel prokazatelně neznámého pobytu, neboť by to postrádalo smysl (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Azs 14/2013 – 30). Opustil-li tedy žadatel o mezinárodní ochranu pobytové středisko a přitom se dopustí určitého porušení režimu stanoveného v § 82 zákona o azylu, avšak následně se do pobytového střediska navrátí, žalovaný již nemůže zastavit řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Žadatel v takový moment zjevně není osobou, u níž nelze zjistit místo pobytu. Žalobkyně sice svou nedůsledností nesplnila svou povinnost dle § 82 zákona o azylu, soud má však za to, že nelze dospět k závěru, že žalovanému nebylo místo jejího pobytu známo. Obsah správního spisu totiž nic nevypovídá o snaze žalovaného zjistit adresu, na které se žalobkyně zdržovala a kterou uváděla na své žádosti o povolení k opuštění PoS, tj. X. Soud pro shodnost znění s § 33 písm. b) zákona o azylu (soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany) odkazuje na soudní judikaturu k uvedenému ustanovení ohledně ověřování místa pobytu (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 nebo ze dne 8. 8. 2012, č. j. 4 Azs 12/2012). Obsah předloženého správního spisu ani odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ani vyjádření žalovaného k žalobě nesvědčí o tom, že by žalovaný učinil nějaké kroky k ověření, zda se nachází na adrese sdělené již dříve. Nelze ani pominout, že žalobkyně se do PoS vrátila již dne 14. 1. 2019, tj. před tím, než ji bylo napadené rozhodnutí předáno. V posuzovaném případě tedy nebylo najisto postaveno, zda žalobkyně je skutečně neznámého pobytu.
12. Soud dále k věci uvádí, že v rozhodnutí žalovaného není ani dostatečně odůvodněno splnění druhé podmínky, tj. že na základě dosud zjištěného stavu věci nebylo možno o žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně rozhodnout. Obě podmínky dle ustanovení § 25 písm. j) zákona o azylu musí být přitom splněny kumulativně. V rozhodnutí žalovaného je k této podmínce toliko uvedeno: „*Správní orgán dále uvádí, že na základě zjištěného stavu věci nelze o žádosti výše jmenované o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné*

podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ V posuzovaném případě se jednalo o opakovanou žádost mezinárodní ochranu a žalobkyně již poskytla údaje k podané žádosti dle § 10 zákona o azylu. Dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu *pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.* Měl-li žalovaný za to, že na základě dosud zjištěného stavu věci nebylo možno rozhodnout, pak měl uvést, jaké konkrétní kroky zamýšlel v řízení provádět za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a které nebylo možno v řízení provést z důvodu absence žalobkyně či jiných okolností posuzovaného případu. Tyto skutečnosti však z rozhodnutí žalovaného nejsou patrné, a ani z obsahu spisu je nebylo možné bez dalšího dovodit.

V. Závěr a náklady řízení

13. S ohledem na výše uvedené nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
14. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, které by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly a ani jejich náhradu nepožadovala.
15. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. ledna 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.

